

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΥΟΛΑΝΔΑΣ

[ΓΟΥ MICHEL PROVINS]

Στο σαλόνι της 'Υολάνδας ντ' Έσαρβιν μιιά συζήτηση πού έχει χαρακτηρη μάλλον ήθικόν. Συζητούν γιά τó τελευταίο σκάνδαλο : τή φυγή της βαρόνης ντ' Φουμπλάν με τόν κ. ντ' Τορένς.

Η ΚΑ ΝΤ' ΑΛΛΕΒ (Η μόνη επικήρη).— Δέν πρέπει ίσως νά καταδικάζουμε αὐτή τή φυγή, χωρίς νά ξέρουμε ἀκριβώς..

ΥΟΛΑΝΔΑ (Διακόπτουσα).— Πώς, νά μὴν τήν καταδικάζουμε ; Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ πρῶγμα εἶνε ἀναμφισβήτητο !

ΚΑ ΝΤ' ΑΛΛΕΒ — Βεβαία. Μά μπορεῖ νά ὑπάρχουν κ' ἐλαφρυντικὲς περιστάσεις.

ΥΟΛΑΝΔΑ.— Ναί, ἀλλὰ τὸ καθήκον δέν κομματιάζεται, εἶνε ἀπόλυτον.

ΚΑ ΝΤ' ΑΛΛΕΒ — Ναί, μὰ λένε πὼς αὐτὴ ἡ μικροῦλα ντ' Φουμπλάν ἦταν δυστυχὴς σάν τῆς πέτρες, πὼς ὁ ἀντρας τῆς τὴν χτυποῦσε.

ΥΟΛΑΝΔΑ.— Ἦταν μιὰ δοκιμασία πού ἐπρεπε νά τὴν ὑποφέρει ἢ θεῖα πρόνοια ξέρει τί κάμει.

ΚΑ ΝΤ' ΑΛΛΕΒ.— Πολὺ καλά' ὅταν, ἀντὶ μιᾶς ζωῆς βασιανισμένης, διακρίνη κανεὶς τὴν εὐτυχία του σ' ἓνα ἔρασ... (Κόβει τὴ λέξη της ἐξ αἰτίας τῶν δεσποινίδων) σ' ἓνα φίλο πού ἀγα... (Κόβει πάλι τὴ λέξη της) πού προτιμᾷ..

Η ΧΗΡΑ ΝΤΕ ΝΩΓΚΙΣΤΑΛ.— Τὶ φρίκη ! Ἐτιδοκιμάζετε τὴν αἰσθηματικὴ ἰφιλλία ;

Ο ΔΟΥΣ ΣΙΣΤΟΣ.— Καὶ τῆς τρομερῆς συνέπειας αὐτῆς τῆς ἱστορίας τῆς ἐτιδοκιμάζετε κ' αὐτές ;...

ΚΑ ΝΤ' ΑΛΛΕΒ, (κάπως θυμωμένη).— Μά δέν ἐτιδοκιμάζω τίποτα ... Εἶπα μόνο ὅτι γιά νά κρίνη κανεὶς μιὰ ἀνθρώπινη πράξη, πρέπει νά ξέρη τὰ αἰτία πού τὴν ἐπροκάλεσαν.

ΥΟΛΑΝΔΑ.— Ποτέ ! Μιὰ ὀρθὴ συνειδήσις δέν θά ἐπέτρεπε ποτέ δικαιολογίας. Καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ θρησκεία τοὺς καταδικάζει.

ΚΑ ΝΤ' ΑΛΛΕΒ.— Ὁ Χριστὸς ὁμοῦς εἶπε «ὁ ἀναμάρτητος πρῶτος τὸν λίθον βαλλέτω !»

Η ΧΗΡΑ ΤΟΥ ΝΩΓΚΙΣΤΑΛ (διακόπτουσα). — Δέν ἐνόησαν καλά τὸν Ἰησοῦ. Δὲ θέλησε νά σκεπασθῆ με αὐτὰ τὰ λόγια τέτοιες πράξεις... Τότε ἡ συγκατάβασις του θά ἦταν ἀδυναμία. Ὁ Θεὸς πρέπει νά εἶνε ἀδυσώπητος.

Ο ΔΟΥΣ ΣΙΣΤΟΣ.— Βεβαία ! Κ' ἐκπλήττομαι πολὺ με τὴ μακροθυμία του.

Η ΧΗΡΑ.— Ἄν ἤμουν στὴ θέσι του, δὲ θ' ἀνεχόμουν πολλὰ πράγματα.

Η ΚΑ ΝΤ' ΑΛΛΕΒ, (εἰρωνικά). — Γιά ὅλ' αὐτὰ ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη ἀντίληψις ἐκτός ἀπὸ τὴ δική σας... Πρῶτα, πρῶτα, ὁ Θεὸς βλέπει τὰ πράγματα ἀφ' ὕψους.

ΥΟΛΑΝΔΑ.— Πάντως, ἐμεῖς πού εἶμαστε οἱ τελευταῖοι τοῦ ἀντιγράφου στὴ γῆ, ὀφείλομε νά δίδουμε μερικὰ παραδείγματα στοὺς κατωτέρους μας, στοὺς μικροὺς καὶ νά διώχνουμε ἀπὸ τὸ κύκλω μας τὰ σπάνια παραστράτηματα, τῶν ὁποίων ἡ δημοσιότης ἀποτελεῖ σκάνδαλο.

Η ΔΙΣ ΝΤΕ ΝΕΡΒΥ, (πλησιάζοντας με τόνον σχεδὸν ἐπιθετικῶς). — Ὅταν δέν ὑπάρχη δημοσιότης, τὸ παραστράτημα εἶνε λιγώτερο σοβαρό ;

ΥΟΛΑΝΔΑ, (κάπως στενοχωρημένη). — Χωρὶς ἄλλο.

ΔΙΣ ΝΤΕ ΝΕΡΒΥ.— Δὲ συμφωνῶ. Δέν ξέρω ἐξ αἰτίας τίνος σᾶς μιλῶ, ἀλλὰ κατὰ τὴ γνώμη μου, οἱ πῖο μεγάλοι ἔνοχοι δέν εἶνε ἐκεῖνοι πού φαίνονται.

ΥΟΛΑΝΔΑ, (πολὺ γλυκά). — Ποιοὶ εἶνε τότε φίλοι, μου ;

ΔΙΣ ΝΤΕ ΝΕΡΒΥ, (κατὰ πρόσωπον τῆς Ὑολάνδας). — Ἐκεῖνοι πού προσποιούνται τὸν ἐνάργστο καὶ τὸν θεοσεβῆ.

Μιὰ παγωμάρα ἐπικρατεῖ ἀμέσως στὴ σάλλα. Ἐπειτα ἀλλόζον θῆμα ὀμίλιας. Ἡ Δίς ντὲ Νερβύ ἀποσύρεται σὲ μιὰ γωνία ὅπου συνομιλεῖ με τὴν Δίδα ντὲ Γκέβσ.

Η ΔΙΣ ΝΤΕ ΝΕΡΒΥ.— Δέν εἶμαι δυσσαρεστημένη πού τὰ εἶπα αὐτὰ σ' αὐτὴ τὴν ὑποκρίτρια.

Η ΔΙΣ ΝΤΕ ΓΚΕΒΡ.— Ὡστε δέν τὴ συμπαθεῖς καθόλου.

ΔΙΣ ΝΤΕ ΝΕΡΒΥ.— Γιά νά εἶμαι ἀκριβής, αὐτὴ ἀγαπᾷ τὸν πατέρα μου.

ΔΙΣ ΝΤΕ ΓΚΕΒΡ (κατάπληκτη). — Τὶ εἶπες ;

Ἡ ἀδιστηρή-ἡ θρησκεία Ὑολάνδα εἶνε ἐρωτευμένη.

ΔΙΣ ΝΤΕ ΝΕΡΒΥ.— Μὲ πάθος μάλιστα, σου ἀπαντῶ. Πέντε χρόνια τώρα διαρκεῖ αὐτό... Ἐμαθα τὸ μυστικὸ ἀξάφνα !...

ΔΙΣ ΝΤΕ ΓΚΕΒΡ.— Πὼς δύο ἄγιοι, σάν τὸ πατέρα σου κ' ἐκεῖνην μποροῦν νά κάνουν τέτοια πράγματα ;

ΔΙΣ ΝΤΕ ΝΕΡΒΥ.— Ἄ, μὰ δέν κάνουν τίποτε !... Ἐρως ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄγνος, αἰσθήματα ἀθῶα, ἐπιθυμίαις εὐλογημένες. Περιμένουν τὸ θάνατο τῆς μητέρας μου.

ΔΙΣ ΝΤΕ ΓΚΕΒΡ.— Τὶ τολμᾶς καὶ σκέπτεσαι.

ΔΙΣ ΝΤΕ ΝΕΡΒΥ.— Δέν τολμῶ τίποτε... Εἶμαι βεβαία. Τὴ φτωχὴ μου μαμά, τὴν τόσο ἀδύνατη, πού διαρκῶς ὑποφέρει, τὴν παραμονεύουν, φροντίζουν, μὰ χειροτέρευε ἡ κατάστασις της με τὴ ψεύτικη φροντίδα τους γι' αὐτὴ, (τραβῶντας τὴ φῆλη της). Πάμε, θὰ στα πὼ ὅλα σὲ ὁμάξ.

ΥΟΛΑΝΔΑ (Στὰ κορίτσια). — Πὼς ; φεύγετε ;

ΔΙΣ ΝΤΕ ΝΕΡΒΥ.— Φεύγω. Ἡ μαμά θ' ἀνησυχῇ ;

ΥΟΛΑΝΔΑ.— Τὶ κάνει ; Τὴ ἴδια, ἔ ;

ΔΙΣ ΝΤΕ ΝΕΡΒΥ.— Ὡ, ὄχι ! Σήμερα ἦταν πολὺ καλά. Τώρα κάμποσο καιρὸ, ὅσο πάει καὶ καλύτερῶνεται. (Ἐποκλίνεται μὲ τύπος). Κυρία !...

ΥΟΛΑΝΔΑ (Τὴν τραβίει νά τὴν φιλήσῃ).— Πέστε στὴν ἀγαπημένη σας μαμά πὼς θά εἶμαι εὐτυχὴς ἂν μάθω πὼς ἔγινε καλά. καὶ προσέχομαι κάθε μέρα γιὰ αὐτὴ !

Η ΔΙΣ ΝΕΡΒΥ (Εἰρωνικά).— Τὸ ξέρω, κυρία !

Τὰ κορίτσια φεύγουν, ἡ σάλα ἀδειάζει σιγά σιγά, μένουν μόνο ἡ Ὑολάνδα κ' ἡ κ. Ντ' Ἀλλέβ, ἡ ὁποῖες, ἂν καὶ διαφορετικὸς χαρακτήρος, εἶνε πολὺ συνδεδεμένες καὶ φίλες.

Ἐνας ὑπηρετὴς ἀναγγέλλει τὴν κ. ντὲ Νερβύ, ἡ ὁποία μπαίνει με βήματα ἀσταθῆ, πολὺ χλωμῆ, μὲ μιὰ τουαλέτα μαύρη. Ἡ Ὑολάνδα τὴν ὀδηγεῖ δίπλα στὸ τζάνι, χωρὶς νά προσέξῃ διὸ πίσω ἀπὸ τὴ πολτρόνα τῆς κυρίας ντὲ Νερβύ εἶνε ἓνα παράθυρο ἀνοιχτό.

ΚΑ ΝΤ' ΑΛΛΕΒ (ἐγκάρδια).— Μᾶς εἶπαν, κυρία, πὼς εἶσθε καλύτερα καὶ μοῦ φαίνεται πὼς εἶν' ἀλήθεια αὐτό.

ΚΑ ΝΤΕ ΝΕΡΒΥ.— Ὡ Καλύτερα ! Ἡ κόρη μου τὰ λέει αὐτά. Ἐμένα μοῦ φαίνεται πὼς δέν εἶμαι διόλου καλά.

ΥΟΛΑΝΔΑ.— Ἀλλὰ ἡ γνώμη τοῦ γιαιτροῦ ;

ΚΑ ΝΤΕ ΝΕΡΒΥ.— Διαρκῶς ἡ ἴδια. Ὅτι δέν ἔχω καμμιά ὀρισμένη ἀρρώστια καὶ ὅτι θά ἐπρεπε νά βελτιωθῆ ὁ ὀργανισμὸς μου.

ΥΟΛΑΝΔΑ.— Ναί, φράσεις πού δέν ἔσημαίνουν τίποτε. Δέν μ' ἀρέσουν αὐτὲς ἡ περιστροφές. Σκέπτομαι ὅτι ἅμα κινεῖς ἔχει μιὰ σοβαρὴ ἀρρώστια θά ἦταν καλύτερα νά τὴν ξέρῃ. Ἐτσι θά μποροῦσε νά περιποιητῆ τὸν ἑαυτὸ του καλύτερα, γνωρίζοντας τὴν ἀφορμὴ τῆς ἀρρώστιας του.

ΚΑ ΝΤ' ΑΛΛΕΒ.— Ὅχι, ἡ ἀγνοία εἶν' εὐσεργετικὴ. Σεχνῶς, τὸ κακὸ πού φέρνει ἡ ἀγωνία

ΚΑ ΝΤΕ ΝΕΡΒΥ.— Ἄ, ναί, ἡ ἀγωνία εἶν' ἓνα πρᾶγμα φρικτό. Σὲ πνίγει, σοὶ σφίγγει τὴν καρδιά, σοὺ ταραξίει τὸ κεφάλι, σοὺ ὀλγαι τὸν ὀργανισμὸ σὲ μιὰ διαρκῆ κατὰστασις τρέμου.

ΚΑ ΝΤ' ΑΛΛΕΒ.— Μά σεῖς δέν ὑποφέρατε τίποτε, ὦστε...

ΚΑ ΝΤΕ ΝΕΡΒΥ.— Ἄχ, ἀπεναντίας ὑπόφερα πολὺ : ἔξαφνους πόνους, περιεργὲς συναισθήσεις. Ἡμέρα δέν περνᾷ πού νά μὴ με πιάσῃ ἓνας πόνος.

ΚΑ ΝΤ' ΑΛΛΕΒ, (μὲ καλωσύνη).— Φαινόμενα γενικά... τῶν νεύρων, ὄχι ἐπικίνδυνα

ΚΑ ΝΤΕ ΝΕΡΒΥ, (πὸν ἐπιτίθει τόσο ἐπὶ αὐτὰ τὰ λόγια). — Λέτε ;...

ΥΟΛΑΝΔΑ, (μὲ κάποια ἐπιμονή).— Ἐν τούτοις πρὸ καιροῦ μοῦ εἶχατε πῆ πὼς σᾶς πονοῦσε πρὸ πάντων τὸ σηκότι.

ΚΑ ΝΤΕ ΝΕΡΒΥ.— Ναί, πόνους διαλείποντας, περιεργους, σάν σουβλιές. Ὁ γιαιτρός μου δὲ μπόρεσε νά τὸ ἐξηγήσῃ.

ΥΟΛΑΝΔΑ.— Στὴ θέσι σας, θά συμβουλευόμουν ἓναν ἐιδικό. Γιατὶ μιὰ φῆλη τῆς ξαδελφῆς ; μου, μὰ γυναικὰ ἀκόμα νέα, πού αἰσθανότανε τὰ ἴδια φαινόμενα κ' οἱ γιαιτροὶ δέν μποροῦσαν νά τὰ ἐξηγήσουν... πέθανε ἀπὸ φυματίωσι τῶν ἐντέρων.

ΚΑ ΝΤΕ ΝΕΡΒΥ, (πολὺ ταραγμένη).— Ἄχ, Θεὸς μου !...

ΚΑ ΝΤ' ΑΛΛΕΒ, (συγκινημένη).— Μά δέν εἶν' ἀκριβῶς ἡ ἴδια περίπτωσις.

ΚΑ ΝΤΕ ΝΕΡΒΥ (τρέμουσας δὴ).— Εἶχε κ' αὐτὴ ἔξαφνους πόνους χωρὶς προφανεῖς ἀφορμὰς ;

ΥΟΛΑΝΔΑ.— Ναί, καὶ ἀπερίγραπτη καχεξία... Δὲ φαντάζομαι νά σᾶς τρομάξω.

ΚΑ ΝΤΕ ΝΕΡΒΥ. (ἀπελπισμένη). — Ὡ ! δέν τρομάξω... Ἐχὼ θάρρος... Ξέρω πὼς εἶμαι κατὰδικασμένη...

Προσπαθεῖ νά σιωπῶσῃ καὶ χλωμιάξει.

ΥΟΛΑΝΔΑ.— Τὶ εἶνε ; Εἶσθε κουρα-

σμένη ;
 Κα ΝΤΕ ΝΕΡΒΥ.— Ναί... λίγο... φεύγω... Κρυώνω !
 Κα ΝΤ' ΑΛΛΕΒ.— Μά να ! είνε πίσω σας ένα παράθυρο ανοιχτό...
 ΥΟΛΑΝΔΑ. (τρώγοντας να κλείση τὸ παράθυρο).— "Ω, ποιός ἤλι-
 θιος ὑπηρετής τὸ ἄφησε ανοιχτό ;... Εἶμαι καταλυπημένη... (Στῆν
 * ντὲ Νερβύ.) Θέλετε νὰ πάρете τίποτε ;... νὰ σκεπασθῆτε πρώτα ;
 Κα ΝΤΕ ΝΕΡΒΥ (Ποῦ ἔχει σηκωθῆ πειά).— Μὴν ἀνησυχῆτε...
 μωροί... Δὲν θέλω τίποτε... προτιμῶ νὰ γυρίσω σπίτι...
 ΥΟΛΑΝΔΑ Τὸ αὐτοκίνητό μου είνε κάτω... θέλετε νὰ γυρίστε
 μὲ αὐτό ;...
 Κα ΝΤΕ ΝΕΡΒΥ.— "Ὅχι, ὄχι, μὴ κάνει τὰ νεῦρα ἄνω κάτω...
 "Ἐχω ἐν ἀμάξει πού μὲ περιμένει... τὸ προ-
 τιμῶ.

* Ἡ Ὑολάνδα τὴ συνοδεύει καὶ γυρίζει πάλι.
 Κα ΝΤ' ΑΛΛΕΒ (Μὲ οἶκτο).— Δυστυχι-
 σμένη γυναίκα !
 ΥΟΛΑΝΔΑ (Ποῦ δὲν ἀντιλαμβάνεται καλὰ τί
 εἶπε ἢ κ. ντ' Ἀλλέβ).— Ναί, δὲν εἶν' ἔτσι ; Μοῦ
 φαίνεται πὼς πράγματι ἔχει προσβληθῆ
 * Ἡ κ. Ντ' Ἀλλέβ δὲν ἀπαντᾷ τίποτε, ἀν
 καὶ θὰ εἶχε πολλὰ νὰ πῆ.
 ΥΟΛΑΝΔΑ.— Θὰ βγῶ ἔξω μαζύ σας. Θέλω
 νὰ πάω εἰς τὴν Ἁγία Μαγδαληνή. Κατόπιν

σὰς ἀφίγω ἂν θέλετε...
 Κα ΝΤ' ΑΛΛΕΒ. Εὐχαριστῶς.
 "Ἐνα τέταρτο ἀργίοντα ἔσ' αὐτοκίνητο μὲ τῆς δυο φίλες σταματάει πρὸ
 τῆς Ἁγίας Μαγδαληνῆς.
 ΥΟΛΑΝΔΑ.— Θὰ μῆπτε καὶ σεῖς μέσα ; "Ἐνα λεπτό θὰ κάνω.
 * Ἡ Ὑολάνδα, συνοδοιμὴν ἀπὸ τῆ φίλη της μπαίνει στὴν ἐκκλησία
 καὶ προσεύχεται μὲ κατάνυξι, "Ἐπειτα ἀγοράζει ἕνα κροὶ μεγάλων δια-
 στάσεων, πού τὸ ἀντίβει καὶ τὸ τοποθετεῖ μόνη της.
 Κα ΝΤ' ΑΛΛΕΒ (Σιγῶ).— Τί σκοπὸ ἔχει αὐτὸ τὸ κροὶ ;
 ΥΟΛΑΝΔΑ (Με λυπημένη φωνή).— Γιὰ νὰ συντομέψῃ ὁ Θεὸς
 τοὺς πόνους τῆς δυστυχισμένης κυρίας ντὲ Νερβύ.
 Κα ΝΤ' ΑΛΛΕΒ (Ἀνασηθῶντας).— Δηλαδὴ ζητᾷτε τὸ θάνατό της ;
 ΥΟΛΑΝΔΑ (Πολὺ σιγῶ).— Ἀφοῦ ἡ δυστυχισμένη γυναίκα είνε
 ἀξία τ' οὐρανοῦ, γιὰτὶ νὰ μὴν πάη ἐκεῖ μὴ ὥρα ἀρχίτερα.
 (Γυρίζει καὶ προσεύχεται ἐν ᾧ βγαίνουν).

ΚΑ ΝΤ' ΑΛΛΕΒ. Ὁ Θεὸς ἔπλασε τὰ πάντα κατ' εἰκόνα του !.
 (Κίνημα τῆς Ὑολάνδας).— Κυρία, τὸ παράδειγμά σας είνε πολὺ πρό-
 σφορο, ἀφοῦ με τὰ τριάντα πέντε λεπτά ἐνὸς κροῦ, τὸν ἐπιφορτί-
 ζετε, ἀκινδύνως, νὰ ἐκτελέσῃ τὰ ἐγκληματὰ σας...

MICHEL PROVINS

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ."

Κους Κους Φ. Σταυρίδην, Ἀλεξανδρούπολι, (ἑξάμηνος). Α. Κωλέτην, Ἀλεξανδρούπολι, (τριμήνος). Ε. Χατζόγλου, Ἀλεξαν-
 δρούπολι, (τριμήνος). Ζ. Στεφانوπούλου, Ἀλεξανδρούπολι, (τριμή-
 νος). Π. Μαργαρίτην, Ἀλεξανδρούπολι, (τριμήνος). Δημ. Ντινίδην,
 Ἀλεξανδρούπολι, (τριμήνος). Π. Γερασίμου (Σάππαι), Κομοτινήν,
 (ἑξάμηνος). Κ. Μιγανᾶν, Ἀλεξανδρούπολι, (ἑξάμηνος). Κ. Τσι-
 ρώνην, Ἀλεξανδρούπολι, (ἑξάμηνος). Β. Γιουβαλακην Ἀλεξανδρού-
 πολι, (τριμήνος). Κ. Ἀλτιναλμάζην, Ἀλεξανδρούπολι, (ἑξάμηνος).
 Κ. Παπαδοπούλου, Ἀλεξανδρούπολι, (τριμήνος). Ν. Μητρόπουλου,
 Ἀλεξανδρούπολι, (ἑξάμηνος). Ι. Ριζόπουλου, Ἀλεξανδρούπολι,
 (ἑξάμηνος). Ν. Δεσποτόπουλου, Ἀλεξανδρούπολι, (ἑξάμηνος). Α. Καραγιάννην,
 Ἀλεξανδρούπολι, (ἑξάμηνος). Ι. Τούλαν, Φιλιάτας,
 (τριμήνος). Δ. Κοπριωτάκην, Μιλεβίσιον (ἑξάμηνος). Συνδρομαὶ
 ἐλήφθησαν σὰς εὐχαριστοῦμεν.

* Ἀρχίζει προσεχέσιματα τὸ ὑπέροχον μυθιστόρημα :
 "Ἡ ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ,"
 * Ἐπ' αὐτοῦ θὰ βασίσωμεν διαγωνισμόν μὲ 50 βραβεῖα !

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙΝ
 ΔΙΑ ΤΟΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟΝ
 ΔΙΑ ΤΟΝ ΧΟΡΟΝ
 ΚΑΙ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΚΟΣΜΙΚΗΝ
 ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΝ

ΕΙΝΕ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ
 ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
 ΤΟΥ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΥ
 ΤΟ "ΣΥΜΠΑΝ,"
 Ν. ΣΚΙΑΔΑ
 ΣΤΑΔΙΟΥ 46

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

Μὲ σφίγγει ὁ καῦμός, σὰ θηλειὰ στὸ λαιμὸ
 Καὶ μὲς στὴν καρδιά μὲ δαγκώνει σὰ φεῖδι.
 Παράξενο θέλω ν' ἀρχίσω ταξίδι,
 χωρὶς, μὰ χωρὶς τελειωμὸ.

Τὸ δρόμο μου ἀργὰ νὰ τραβῶ, νὰ τραβῶ,
 Ἄλλὰ πουθενά καὶ ποτὲ νὰ μὴ στέκω,
 Ψυχὴ νὰ μὴ βρῶσκω ἢ πάντα νὰ μπλέκω
 Μὲ κόσμο τυφλὸ καὶ βουβό.

Νὰ νοιώθω τριγύρω πλατεῖα ἐρημιά,
 Κλεισμένα τὰ σπῆτια, τὰ τζάκια σβυσμένα,
 Ψηλὰ νὰ μὴ φέγγῃ ἀστέρια κανένα,
 Καὶ κάτω γυναίκα καμιά.

Αἱ ! ἴσως σὲ τέτοιο ταξίδι βρεθῆ,
 Ἀτέλειωτο, ἔρημο, σ' ἀγνωρίστη χώρα,
 Δὲ θᾶχω περίσσια λαχτάρα σάν τώρα,
 Ἄγάπη ἀπο σὲ νὰ χαθῆ !

ΧΑΜΕΝΑ ΧΡΟΝΙΑ

* Ὅταν γυρίξῃ πίσω ἡ ματιά μου
 Στὰ περασμένα χρόνια στα παλιά μου
 Καὶ μὴ μνησθῶν καὶ μνησθῶν ἕνα ἕνα
 Δίχως νὰ λάμπῃ μέσα τους ἐσύ,
 Μοῦ φαίνονται γυμνά κ' ἰσχυρισμένα
 Κ' ἡ μνήμη μου τὰ διώχνει, τὰ μισεῖ.

Σὰν ξένη φερσισὰ τὰ βλέπω τώρα,
 Πού εἶχα δανειστῆ σὲ φτώχειας ὥρα.
 Ἄχ ! νὰ μοροῦσαν πάλι νάρθουν πίσω
 Οἱ χρόνοι μου οἱ χαμένοι κ' οἱ φτωχοὶ
 Μ' ἐσέβανε κ' ἐκείνους νὰ στολίσω,
 Σὺ νὰ τοὺς δώσης πλοῦτη καὶ ψυχὴ.

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΙΑ

Τώρα πού χύθ' ἡ νύχτα ἀγριεμένη
 Ἄπ' ὅλα της τ' ἀστέρια ὀρφανή,
 Πού ἀστράφτουν καὶ βροντοῦν οἱ οὐρανοὶ
 Καὶ κάτω ἡ γῆ κοιμάται τρομαγμένη.

Τώρα πού ἔχεις φῶς τὴν ἀστραπὴ
 Καὶ δὲ φοβάσαι μὴ παραστρατήσης,
 Ἐλα, γαλανομάτα χαρωπὴ,
 Τ' ἀθάνατο νερὸ νὰ μὲ ποτίσῃς

Ἐξῶς, κρυφὸ παράδεισο, ἕνα μέρος
 Φωλιά νὰ μᾶς γενῆ σ' αὐτὸ τὸ βράδυ...
 Ἄχ ! ἔλα ! τὸ διαμάντι καὶ ὁ ἔρως
 Ἐπλάστηκαν νὰ λάμπουν στὸ σκοτάδι !...

ΚΑΤΟΥ ΣΤΗΝ ΑΜΜΟ

Κάτου στὴν ἄμμο τοῦ γιαιλοῦ μὴ μέρα, μακριὰ της,
 Ἐκεῖ πού μόνος ἔστεκα ἔγραφα τὸ νομᾶ της.
 Χαρὰ στὸ πρῶτο κύμα
 Πού τὸ νομᾶ της εἶρε ἐκεῖ, κ' ἄς ἦρε ἐκεῖ καὶ μνήμη !
 (* Ἀπὸ τὴν πρώτην του ποιητικὴν συλλογὴν «Τραγοῦδια τῆς Πατρίδος μου».)

ΤΙ ΣΑΣ ΕΤΟΙΜΑΖΟΥΜΕ

Αἱ συνεντεύξεις μετὰ τῶν λογίων μας εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον
 τοῦ «Μπουκέτου». Ὡσαύτως προσεχέσιματα στὸ «Μπουκέτο» ὀλο-
 κληρῆ σελὶς περιφήμων ἀνεκδότων ποιημάτων τοῦ ἀλημονήτου
 ποιητοῦ Κώστα Κρουτάλλη.
 Ἐπίσης θὰ δημοσιευθῆ σειρά Μακεδονικῶν Ἱστοριῶν μὲ ὠ-
 ραίας γελοιογραφίας τοῦ κ. Σταμ. Σταμ. Βουλγαρικὰ διηγήματα,
 ποιήματα τῶν γνωστῶν ποιητῶν μας ἀδημοσίευτα καὶ Συμβουλὰ
 πρὸς τὰς Κυρίας καὶ συνταγαὶ περὶ Καλλονῆς ὑπὸ γνωστοῦ ἐπι-
 στήμονος γραμμένες.